

[Bertel Dahlgaard.]

vegne. Jeg har indtrykket af, at de herrer synes, at denne tale var ret udtømmende. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at den i virkeligheden var udtryk for valgforberedelse fra nu af. Må jeg ikke hertil sige et par ord. Sommeren igennem har de to ærede partier på møder og i presse krævet besked om, hvad det radikale venstre vil; når der så gives besked om, hvad vi både indtil valget og efter valget vil — ja, jeg gav endda besked om adskillige ting, som vi ikke vil — bliver man fornærmet og siger: det er demagogi, det er valgforberedelse, det er agitation. Jeg har heldigvis landets befolkning til vidne på, at det var ganske konkret formuleret, hvad vi agtede at arbejde for, eventuelt stille forslag om, ting, som vi står inde for indtil valget, og som vi står inde for også efter valget. Intet usagligt ord var der i denne fremstilling, alt tog sigte på en økonomisk sanering, fremme af opsparing og fremme af erhvervslevet på de forskellige områder. Det var ikke almindelige talemåder, som vi nu i måneder har måttet nøjes med, når vi spurgte om, hvad der var i den pose, de ærede medlemmer i fællesskab gemte på. Jeg kan godt sige, at min tale havde et formål, nemlig at bringe debatten herhjemme bort fra disse almindelige talemåder og ind på de realiteter, vi alle må tage standpunkt til.

Jeg kan også udtrykke det på en anden måde. Det ærede medlem hr. Aksel Møller har jo nu gennem flere måneder krævet valg, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen er ikke så oplagt til det, men alligevel, han synes nok, at det ville være rigtigt, at vi fik det valg. Man vil altså åbenbart tage det i den rækkefølge, at man gerne vil have valget først og derefter klarlægge, hvad det er, man vil. Vi vil have det i den modsatte rækkefølge; vi vil først meddele, hvilken politik vi vil føre, og så vil vi holde valg, og det er ikke for tidligt, det bliver sagt. Det er ikke nok at kritisere og atter kritisere. Det, det kommer an på, er, at

man ganske jævnt og ligefremt meddeler offentligheden og det høje ting, hvad det er, man vil.

Jeg fandt for en halv times tid siden inde i læseværelset en lille artikel i et meget stort konservativt blad. Der står — jeg beder om tilladelse til et citat —

„Det er ikke nok at kalde til borgerlig samling — der må være noget at samles om, selv om der også hist og her skulle gå skår af snævre partiinteresser eller personlig prestige. Og dette „noget“ venter det borgerlige Danmark på.“

(*Tilråb*: Hvad er det for et blad?). Jyllandsposten. Det er et stort blad. Jeg kan for resten, hvis det er kilderne, det drejer sig så meget om, bede de ærede medlemmer af partiet venstre og det konservative parti slå efter i en artikel, som i foråret stod i Dagens Nyheder. Så vidt jeg husker, var den forfattet af det ærede medlem hr. Poul Møller, som i virkeligheden, selvfølgelig ikke på den bramfri måde, som Jyllandsposten har at sige tingene på, men alligevel gav udtryk for, at det, det nu kom an på, var, at man måtte se, om man kunne samles om noget konstruktivt. Det var altså endnu ikke sket på det tidspunkt, og jeg ved ikke, om nogen har lagt mærke til, at det er sket siden.

Jeg må måske hertil føje et par bemærkninger. Den rent faktiske tilstand er det altid en fordel at tage frem i modsætning til disse almindelige tirader, at den ene er socialist, den anden liberalist, og alt dette — det er ikke til at holde ud at høre på. Kendsgerningen er den, at den nuværende regering er opretholdt af det konservative folkeparti og venstre i militærspørgsmålet, af det konservative parti tillige i toldspørgsmålet; vi i det radikale venstre har samarbejdet med regeringen om folkepensionen, som vi kunne sikre sammen med denne regering og ikke med de konservative, og på det militære område ud fra den kendsgerning, at hvis den nuværende regering afløstes af disse to partier som regering, ville det give betyde-